

Dve pesme

GDE JE GOVOR

1.
oslonjen dlanovima
čvrsto o hrastovu dasku
u zamahu i mirovanju
istovremeno

ni napetost
ni opuštenost
ne krase to privremeno
stanje
gde sad se smisao časa
gubi

gde je govor

2.
idući kroz ^čsa ^etr kroz šumu
bez prijatelja

sagovornika u tom času
bez neophodnog
saučelnika
između stabala obeleženih
bojom
pripravnih za ciničnu seču

preko trave trčeći

lepet si čuo kroz vazduh
vlažan što se prosu

a oni koji su

putovali na drugoj strani behu
zabavljeni dugim razgovorom
maštanjima i nevoljama
obilascima i ugovorenim posetama
bez mržnje i iznenadne razdražanosti

stajali su pod zidovima i krčljivim
rastinjem pod platnenim šatrama
nastrešnicama (oni što u kretanju

elemenata prepoznavahu
vatru koja jenjava)

uvek pripravn

ne da spasu lutalački plam
otkriju jezik sunca u zalasku
da se u odricanju spuste
niz zapaljene grudve krvi
nad užeženo dno bunara
noseći zlatno runo

3.
krećući se po kamenu

ispod naslaga navirućeg metala
kostiju
gipsa
šuštavog osipanja fasada
prepariranih ptica
mlohavne kože lica što se za težu
pod nervoznim šištanjem žileta

pevušio si govorio

uvek isto u nestalnosti
isto u nastojanju

to što te kao nevolja posmatra

kad si bez misli
bez strahovanja
u vatri kad si i u gladi pritisnut
ledenim sečivom
unutrašnjih organa
kad sklupčan si u
vazduhu
ko nemirna

a
t č
k
a

namernice po stepeništu razbacane vetar

što udara o vrata

miris sapuna i topla kupka

bog što drži potpornje grada odlazi u postelju i
tlo podrtava

ti pevaš jednu pesmu

ili nešto slično

IZA GOVORA REŠETKA

1.

evo gradske četvrti na rušnoj visoravni

ispod kapaka crvenog
neba što se leprša
nad zidovima
evo rastinja satrvenog
godinama i siromaštvom
klime

jedno crno telo svetluca uhvaćeno mrežama

podzemne vreve
gde iznad vrelih terasa
visi stari bog
na

razapetom užetu

ovde smo najzad

jedinstvensvet

pod teškim rubljem doba

tu na

s

u

t

t

e

š

p

e

n

i

zaogrnut neprozirnom tkaninom

pod drvećem što drhti
preko šuštavog lišća
krenuvši tromo dok
još lice skrivaš u
senci u blaženoj
lakovernosti
da izmičeš od usuda
čvrstog od pogleda što
nagriza srca

2.

gledaš kroz staklo preko grčkih

vaza što splejene su
ko mačke o to je
taj okoliš što život
nam radosti
elegantan kamen
poboden u pesku
taj potez po tvojoj
je volji promatraš
izdaleka nepoznatog gosta
zar temelj trošni srušen
biće kad pecivo se stvrdne
dok smeškom ti govore
da obrok je spreman

vreme se prikrada svome logu kao bledo

lice pisara sleđenoj
postelji što iz vazduha
otima plemeniti metež
dana

evo najzad svečanog časa trenutka svetlog

kome se vraćas pod lakim svodom građevine

evo zuja elise

vazduh se pročišćava

najzad krenule su stvari

plodni su vrtovi svežim mirisima

radosti srca

prolaziš stazom

kroz lan i ulje

tako je dobro

tako je dobro